

POSTANOWIENIE

Dnia 16 stycznia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Iwona Koper (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Krzysztof Pietrzykowski (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa J.K.
przeciwko DB. S.A. o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 stycznia 2009 r.,
zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 27 sierpnia 2008 r.,

- 1. oddała zażalenie;**
- 2. nie obciąża skarżącego kosztami postępowania zażaleniowego;**

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 27 sierpnia 2008 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę powoda o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 8 grudnia 2006 r. W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny podkreślił, że jako podstawę skargi skarżący powołał przepis art. 403 § 2 k.p.c. z uwagi na

późniejsze wykrycie środków dowodowych, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Powód wskazał bowiem, że w ramach postępowania przygotowawczego prowadzonego w Prokuraturze Rejonowej uzyskał dokument zawierający porozumienie z dnia 12 lipca 1995 r. Sąd Apelacyjny ustalił, że jakkolwiek ten dokument nie został przedłożony do akt sprawy, to jednak sądy obu instancji odnotowały istnienie rzeczonożego porozumienia. Sądy ustaliły, że w dniu 20 grudnia 1995 r. pozwana poinformowała spółkę P. o zaniechaniu spłat rat kredytu oraz odsetek wynikających z porozumienia sporządzonego w dniu 12 lipca 1995 r. Ponadto odwołanie się do rzeczonożego dokumentu było podstawą poprzednio wniesionej skargi o wznowienie tego samego postępowania, z odwołaniem się do tej samej podstawy wznowienia. Skarga wniesiona w sprawie 1017/07 została odrzucona postanowieniem z dnia 21 grudnia 2007 r. na skutek uznania przez Sąd Apelacyjny, że powodowi - w trakcie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 8 grudnia 2006 r. - musiała być znana treść porozumienia z dnia 12 lipca 1995 r. Na okoliczności przytoczone w skardze obowiązany był zatem powołać się jeszcze w trakcie tego postępowania. W tym stanie rzeczy, zdaniem Sądu Apelacyjnego, również niniejsza skarga powoda nie jest dopuszczalna. Jak bowiem wynika z treści akt sprawy 1524/06, treść porozumienia z dnia 12 lipca 1995 r. była znana skarżącemu już w toku tego postępowania, tym samym nie zachodzą przesłanki wyczerpujące podstawę wznowienia określoną w art. 403 § 2 k.p.c. Ponadto powód wniósł już uprzednio skargę o wznowienie tego samego postępowania, powołując tę samą podstawę wznowienia i odwołując się do tego samego dokumentu i okoliczności z niego wynikających. Jedyna różnica sprowadza się do twierdzenia skarżącego, że w poprzedniej sprawie o wznowienie postępowania nie dysponował rzeczonym dokumentem, obecnie zaś dokument ten uzyskał. Istota sprawy sprowadza się do wiedzy powoda na temat istnienia tego dokumentu oraz jego treści. Bez wątpienia powód znał treść spornego dokumentu i w trakcie postępowania mógł powoływać okoliczności z tym związane, jak też wykazywać je za pomocą wszelkich środków dowodowych.

W zażaleniu na postanowienie Sądu Apelacyjnego pełnomocnik z urzędu powoda wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu. Ponadto wniósł o przywrócenie terminu do wniesienia zażalenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Apelacyjny trafnie wyjaśnił, że w niniejszej sprawie podstawowe znaczenie ma wiedza powoda o istnieniu rzeczonego dokumentu oraz jego treści. Bez wątplenia zaś powód znał treść tego dokumentu, co wyjaśnił już wcześniej Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 16 maja 2008 r., III CZ 20/08. W uzasadnieniu Sąd Najwyższy podkreślił, że według art. 410 § 1 k.p.c. sąd odrzuca na posiedzeniu niejawnym skargę o wznowienie postępowania wniesioną po upływie przepisanego terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego ta ostatnia przyczyna odrzucenia skargi zachodzi nie tylko wtedy, gdy powołana w niej podstawa wznowienia została sformułowana w sposób nieodpowiadający ustawie, ale także wówczas, gdy wskazane w niej okoliczności wprawdzie dadzą się podciągnąć pod przewidzianą w ustawie podstawę wznowienia, lecz jednak w rzeczywistości podstawa ta nie występuje (orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 1968 r. I CZ 122/67, OSNC 1968, nr 8-9, poz. 154, z dnia 14 grudnia 2006 r. I CZ 103/06, z dnia 27 października 2006 r. I CZ 43/06, z dnia 16 maja 2007, III CSK 56/07, z dnia 30 maja 2007, IV CZ 22/07, niepubl.). Taka sytuacja zachodzi w odniesieniu do wskazanej przez skarżącego podstawy wznowienia postępowania przewidzianej w art. 403 § 2 k.p.c., to jest twierdzenia o późniejszym wykryciu takich okoliczności faktycznych i środków dowodowych, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy, a z których powód nie mógł skorzystać w poprzednim postępowaniu. Nie ulega zaś wątpliwości, że dokument w postaci porozumienia stron z dnia 12 lipca 1995 r. o spłacie kredytu nie tylko istniał w czasie postępowania w sprawie objętej skargą o wznowienie postępowania, lecz bez wątplenia już wtedy znany był skarżącemu, podobnie jak fakt, że nie został złożony jako dowód do sprawy, a Sądy jedynie w sposób pośredni ustaliły jego treść. Powód mógł zatem powołać się na dowód z tego

dokumentu i żądać zobowiązania strony pozwanej do złożenia go do akt w poprzednim postępowaniu, jak również powołać się wówczas na okoliczności wynikające z tego dokumentu lub z faktu zawarcia przez strony określonego porozumienia o spłacie kredytu. Skoro tego nie uczynił, nie może opierać skargi o wznowienie postępowania na podstawie określonej w art. 403 § 2 k.p.c., która w rzeczywistości nie zachodzi. Nie tu znaczenia okoliczność, że obecnie w ramach postępowania przygotowawczego prowadzonego w Prokuraturze Rejonowej Kraków - Śródmieście powód uzyskał rzeczony dokument.

Z przedstawionych powodów orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁴ w zw. z art. 394 § 3 k.p.c.).